

A Kúria a dr. Kiss Elemér ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Tímár Anikó osztályvezető ügyész által képviselt alperes ellen felmentés jogellenességének megállapítása és jogkövetkezményei iránt a Szombathelyi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnál 1.M.160/2013. szám alatt megindított és másodfokon a Győri Törvényszék 2.Mf.20.166/2014/6. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen az alperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Kúria a Győri Törvényszék 2.Mf.20.166/2014/6. számú ítéletének a felülvizsgálati kérelemmel támadott rendelkezései közül az alperest 6.409.708 (hatmillió-négyszázkilencezer-hétszáznyolc) forint elmaradt illetmény és 300.000 (háromszázezer) forint cafeteria juttatás megfizetésére kötelező rendelkezését - a perköltségre és illetékviselésre vonatkozó rendelkezésekre is kiterjedően - hatályon kívül helyezi, a Szombathelyi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 1.M.160/2013/29. számú ítéletének e körben hozott keresetet elutasító rendelkezéseit helybenhagyja, míg a felmentés jogellenességét és a felperes ügyészségi szolgálati jogviszonya megszűnésének időpontját megállapító jogerős ítéleti rendelkezést hatályában fenntartja, egyebekben nem érinti.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - felhívásra - 760.100 (hétszázhatvanezer-egyszáz) forint elsőfokú, 1.013.500 (egymillió-tizenháromezeröttszáz) forint másodfokú, 671.000 (hatszázhetvenegyezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek - tizenöt nap alatt - 114.400 (egyszáztizennégyezer-négyszáz) forint együttes első-, másodfokú és felülvizsgálati eljárási költséget.

I n d o k o l á s

Az 1950. május 29-én született, a V.M. F. K.K. csoport vezetőjeként dolgozó felperesnek az 1975. július 1-jétől fennálló ügyészségi szolgálati viszonyát az alperes 2012. május 31-én kelt a 2011. évi CLXIV. törvény (Üjt.) 160. § (1) és (2) bekezdésére alapított felmentéssel a reá irányadó öregségi nyugdíjkorhatár 2012. május 29-ei betöltésére hivatkozással megszüntette 2011. december 31-ével. A felmentést a felperes részére 2012. június 8-án kézbesítették. A felmentési ideje 2012. július 1-jével kezdődött, a munkavégzési kötelezettség alól 2012. október 1-jétől mentesítették, amelyre átlagilletményt fizettek a részére. A felperest az Üjt. 160. § (4) bekezdés szerint 3 havi átlagilletménynek megfelelő összeg, valamint az Üjt. 70. § (2) bekezdés d) pontja, (3) bekezdés c) pontja alapján 5 havi illetményének megfelelő jubileumi jutalom is megillette.

A felperes 2012. június 27-én benyújtott és utóbb pontosított keresetében 3 havi átlagilletményének megfelelő felmondási időre járó összeg, 8 havi átlagilletménynek megfelelő végkielégítés,

2013. január 1-jétől a 70. életéve betöltéséig (77 hónap időtartamra) elmaradt illetmény, valamint címzetes főügyészi címmel járó illetménynövekedés, továbbá nem vagyoni kártérítésként 2.500.000 forint, összesen 42.920.556 forint megfizetésére kérte az alperes kötelezését azzal, hogy részére az alperes megfizetett 12 havi átalánykártérítést, mert az ügyészi jogviszonya helyreállítását nem kérte.

Hivatkozása szerint a munkáltató intézkedése a 2000/78. EK irányelvbe, valamint a 2003. évi CXV. törvény 8. § rendelkezésébe ütközött, mivel életkoron alapuló megkülönböztetést valósított meg. A jogellenes felmentéssel okozott teljes kár megtérítésére tartott igényt a felmentés időpontjában hatályos Üjt. 43. § (1) bekezdés szerinti alkalmazandó 1992. évi XXII. törvény (régi Mt.) 100. § rendelkezései alapján. A jogellenes intézkedéssel összefüggésben felmerült egészségromlása miatt, valamint az előmenetele kizárására, továbbá becsülete, emberi méltósága megsértésére tekintettel kérte a nem vagyoni kártérítés megfizetését.

A Szombathelyi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 1.M.160/2013/29. számú ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest az alperes javára 74.415 forint perköltség, az állam javára 1.500.000 forint eljárási illeték megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az alperes az akkor hatályos Üjt. rendelkezéseinek megfelelően mentette fel a felperest, és fizette ki a részére járó illetményeket. Utalt azonban az Alkotmánybíróság IV. 2096/2009. számú, a bírák jogállásáról és javadalmazásáról szóló 2011. évi CLXII. törvény 90. § ha) pontja és 230. § alaptörvényellenességét megállapító határozatára. Az Üjt. felmentéssel érintett rendelkezései kapcsán az Alkotmánybírósághoz előterjesztéssel élt az alaptörvényellenesség megállapítása és jelen peres ügyben történő alkalmazás kizárása vonatkozásában. Az Alkotmánybíróság azonban a végzésével a bírói kezdeményezést visszautasította, annak konkrét ügyet érintő jogszabályi változás miatti elbírálásra alkalmatlansága okán.

Az elsőfokú bíróság az alkotmánybírói végzésre tekintettel megállapította, hogy a 2013. április 2-án hatályba lépett 2013. évi XX. törvény rendelkezései a jelen ügyben irányadóak. A jogalkotó e törvénnyel kívánta általánosan rendezni az Európai Unió Bírósága 2012. november 6-án kelt C-286/12. számú ítéletében megállapított jogellenesség jogkövetkezményeit. A felperes esetében a 2013. évi XX. törvény 34. §-ával bevezetett Üjt. 165/J. § (5) bekezdése szerint orvosolták a jogellenesség jogkövetkezményeit, mivel a felperes akként nyilatkozott, hogy nem kéri az ügyészi tisztségbe való visszahelyezését, ezért a részére 12 havi illetményének megfelelő átalánykártérítést fizettek ki 9.868.320 forint összegben.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a jelen ügyben is irányadó az Üjt. 165/J. § (5) bekezdése mint különös szabály, szemben az ügyészségi szolgálati jogviszony jogellenes megszüntetése esetére

vonatkozó, a felperes felmentésének közlésekor hatályos 43. § (1) bekezdésében foglalt, a 2012. évi LXXXVI. törvény (Mth.) 2. § (2) bekezdés alapján alkalmazandó 1992. évi XXII. törvény (régi Mt.) 100. §-ban foglalt szabályokkal. Erre tekintettel mellőzte a felmentés jogellenességének a megállapítását, és az Mt. 100. §-ban foglalt jogkövetkezményként további felmentési időre, valamint a végkielégítésre vonatkozó rendelkezések alkalmazását.

Az Üjt. 165/J. § (5) bekezdése alapján ugyanakkor vizsgálta, hogy a felperesnek a 12 havi átalánykártérítés összegét meghaladó vagyoni kára keletkezett-e, valamint bizonyított-e a felperes nem vagyoni hátrányt a felmentéssel összefüggésben. Megállapította, hogy a felperes nem vagyoni kártérítés iránti keresete megalapozatlan. Hiányzik ugyanis az a többlettényállás, ami a nem vagyoni kártérítésnél a következetes bírói gyakorlat szerint szükséges, nem vitatva, hogy a felperesnél a felmentés egészségügyi tüneteket okozott. Szakértői vizsgálat nélkül azonban nem találta megállapíthatónak a felperesnél a felmentéssel okozati összefüggésben bekövetkezett egészségkárosodást, mert a felperes orvosszakértő kirendelését felhívás ellenére nem kérte. Önmagában az a tény, hogy a felperes jogviszonyát felmentéssel az irányelvbe ütköző módon megszüntette az alperes, a nem vagyoni kártérítés alapjául nem szolgálhat.

Az illetménykülönbözet és a címzetes főügyészi címmel járó illetménynövekedés tekintetében is megalapozatlannak ítélte a keresetet. A felperes ugyanis nem állíthatja alanyi jogosultsággként, hogy pontosan 70 éves koráig dolgozott volna felmentés hiányában. Előadása szerint is az eredeti szándéka 65 éves koráig történő munkavégzés volt. Hiányzik tehát a kártérítés egyik feltétele, a bekövetkezett kár valamint az okozati összefüggés is. A felmentéssel ugyanis az irányadó jogszabály végrehajtása történt, amely utóbb vált jogellenessé. Jelen esetben tehát nem az alperes munkáltató mint jogalkalmazó okozott kárt a törvény alkalmazása folytán, hanem az alkalmazandó jogszabály volt az Európai Unió Bírósága döntése szerint irányelvbe ütköző, ez pedig felveti az állam jogalkotással okozott kár körében fennálló felelősségét. A felperes ezzel összefüggő kárigénye pedig a közigazgatási és munkaügyi bíróság előtt nem érvényesíthető.

A felperes fellebbezése folytán eljáró Győri Törvényszék 2.Mf.20.166/2014/6. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, és megállapította, hogy a 2013. május 31-én kelt felmentés jogellenes. A felperes ügyészségi szolgálati jogviszonya az ítélet jogerőre emelkedésekor szűnik meg. Kötelezte az alperest a felperes javára 6.409.708 forint elmaradt illetmény és 300.000 forint cafeteria juttatás megfizetésére. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította. Mellőzte a felperest perköltség és illeték megfizetésére kötelező rendelkezést. Kötelezte az alperest a felperes javára 400.000 forint elsőfokú és 200.000 forint másodfokú perköltség megfizetésére. Megállapította, hogy a feljegyzett 592.100 forint kereseti és 789.500 forint fellebbezési illetéket az

állam viseli. Rögzítette, hogy a felperes részére kérelmére 2.500.000 forint fellebbezési eljárási illeték visszatérítésének van helye.

A törvényszék a felmentés jogellenességének megállapítása körében az Európai Unió Bíróságának C-286/12. számú ítéletére és az erre tekintettel megalkotott 2013. évi XX. törvényre alapítottnak döntött. Hangsúlyozta, hogy a magyar állam a 2013. évi XX. törvény megalkotásával, a törvény indokolásában is elismerte a jogsértést, ezért a felmentés jogellenessége megállapítható. Azt, hogy ezt az ítélet rendelkező részében kifejezésre kell juttatni, az indokolja, hogy a felperes felmentésére 2012. június 8-án került sor. Az ezen időpontban irányadó Üjt. 43. § (1) bekezdése a Munka törvénykönyve rendelkezéseire utal a jogellenesség jogkövetkezményei körében, amelyen az 1992. évi XXII. törvényt, azaz a régi Mt-t kell érteni. Ennek alapján pedig a felmentési intézkedés jogellenességét meg kell állapítani, és a régi Mt. 100. § (5) bekezdésben foglalt alkalmazásával rögzíteni kell a szolgálati jogviszony megszűnésének időpontját is. A régi Mt. 100. §-nak e körben történő alkalmazását a 2013. évi XX. törvény sem zárja ki. A módosítás csak a jogellenesség esetén alkalmazandó anyagi jogkövetkezmények tekintetében ír elő eltérő rendelkezéseket. Kifejezetten meghatározza, hogy ha az ügyészt a felmentésekor hatályos Üjt. 160. §-a alapján - jogellenesen - mentették fel, akkor a módosított Üjt. 165/J. § (1) és (5) bekezdése az irányadó, és az ügyész az abban foglalt juttatásokra jogosult.

A felperes esetében a módosított Üjt. 165/J. § (5) bekezdése alkalmazásával került sor a 12 havi illetményének megfelelő összegű átalánykártérítés megfizetésére. Ezen felül is érvényesítheti azonban a meghaladó vagyoni kárát.

A törvényszék álláspontja szerint a 12 havi átalánykártérítés nemcsak vagyoni kárként veendő számításba, hanem mint káratalány a jogsérelem orvoslására szolgál, tehát vagyoni és nem vagyoni kártérítésnek is tekinthető, ugyanis ez a jogsértés szankciója, a jogsérelem pedig magában foglalja a felperes személyiségi jogi sérelmeit is. Erre figyelemmel indokolatlan a nem vagyoni kár bekövetkezése feltételeinek a vizsgálata. A törvényszék álláspontja szerint a felperes által igényelt összesen 2.500.000 forint nem vagyoni kártérítést a 12 havi illetmény magában foglalja. A jogellenes felmentés a köztudomás szerint is sértette a felperes személyiségi jogait, emberi méltósághoz fűződő jogát, ennek, továbbá a felperes által pszichés megterhelés miatt igényelt ellentételezés az átalánykártérítés összegét meg sem közelítette, annak összegébe „belefért”.

A törvényszék a megfizetett 12 havi átalánykártérítést részben nem vagyoni kárként értékelte, ezért vizsgálta, hogy milyen mértékű vagyoni kára keletkezett a felperesnek, amelynek megtérítésére a módosított Üjt. 165/J. § (5) bekezdése lehetőséget ad.

A felperes felmentésének közlése időpontja alapján a régi Mt. 177. § (1) bekezdése és a 178. § (1) bekezdése szerinte az irányadó

ennek vizsgálata során. A felperes keresete tükrében a vagyoni károk körében az elmaradt illetmény volt vizsgálandó elsődlegesen. Rögzítette, hogy a felperes jogviszonya a jelen ítélet jogerőre emelkedésének időpontjában szűnik meg, így az illetményre eddig volt jogosult. 2013. január 1-jétől azonban nyugdíjban részesül, így annak bruttó összege (456.092 forint) és a neki járó illetmény összege (822.361 forint) különbözete (366.269 forint) illetve meg 2013. január 1-jétől 2014. június 16-áig terjedően 17,5 hónapra mindösszesen 6.409.708 forint összegben. Ennek a megtérítésére kötelezte az alperest. Jogosult továbbá a felperes a szolgálati viszonyban álló ügyészeket megillető évi 200.000 forint cafeteria juttatásra is, ezen időtartamra 300.000 forint összegben.

Alaptalan azonban a felperesnek az ítélet jogerőre emelkedését követően előterjesztett kárigénye, valamint az elmaradt illetménynövekedés és további cafeteria iránti igénye. A felperes e körben olyan kár iránt terjesztett elő keresetet, amely bizonytalan, nem állapítható meg, hogy a felperes 70 éves koráig ügyészként dolgozott volna, így az sem, hogy a címzetes főügyész-ségi címmel járó illetménynövekedésre is jogosult lenne.

Alaptalan a felperes felmentési időre járó és végkielégítés iránti igénye is, mert a 2013. évi XX. törvény eltérő rendelkezései alapján automatikusan nem alkalmazandó a régi Mt. 100. § (7) bekezdésében foglalt jogkövetkezmény. Jelen kártérítési keresetben ezen igény nem érvényesíthető figyelemmel arra, hogy a felperes felmentésekor 6 hónap felmentési időt kapott és 3 havi átlagilletményben részesült.

Szükségtelennek ítélte az elsőfokú bíróság okfejtését az állam jogalkotásával okozott kárra vonatkozóan. A 2013. évi XX. törvény ugyanis a munkáltatót kötelezte kárártalány megfizetésére.

A törvényszék a Pp. 24. § (2) bekezdés b) pontja alapján az évi átlagkeresetet, azaz 9.868.332 forintot ítélte a pertárgyérték alapjának, és erre tekintettel állapította meg a 6 %-os kereseti és 8 %-os fellebbezési illetéket.

Az alperes a felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint a jogerős ítélet az Üjt. 165/J. §-ának (5) bekezdését és a régi Mt. 177. §-ának (1) bekezdését tévesen alkalmazta, ezért jogsabálysértő.

Kiemelte, hogy a 2013. évi XX. törvény hatályon kívül helyezte a felmentés alapjául szolgáló Üjt. 160. §-át, és a jövőre nézve rendezte a korábbi törvény alapján tett intézkedések jogi sorsát. A törvénnyel bevezetett Üjt. 165/J. § (5) bekezdése alapján - mivel a felperes nem kérte az ügyészi tisztségre való visszahelyezését - 12 havi illetményének megfelelő összegű átalánykártérítést kapott. A felperes ezt meghaladó vagyoni kárát érvényesítheti bíróság előtt. Elmaradt illetmény-igénye akkor lett volna megalapozott, hogyha kéri az ügyészi tisztségbe történő visszahelyezését [Üjt. 165/J. § (2) bekezdése szerint].

A felperes az ügyészi szolgálati jogviszonya fennálltának

elmaradása kapcsán elmaradt jövedelem miatti kárigénnyel nem léphet fel az alperessel szemben. A 12 havi illetménynek megfelelő összegű átalánykártérítés a felmentés okán előállt vagyoni és nem vagyoni kár megtérítését szolgálja, ebbe az elmaradt illetmény, egyéb járandóság és más, nem anyagi természetű hátrány is beleértendő.

Tévedett a másodfokú bíróság, amikor a régi Mt. 177. § (1) bekezdését jelen esetre alkalmazva a felperes részére elmaradt jövedelmet ítélte meg. Ha a bíróság megállapítja az ügyészségi szolgálati viszony megszüntetése jogellenességét, az Üjt. 43. §-ában írt jogkövetkezményeket kell alkalmazni. Az Üjt. 43. § (3) bekezdése szerint nem kell megtéríteni az illetménynek, egyéb járandóságnak, illetve a kárnak azt a részét, amely máshonnan megtérült. Az alperes a felperesnek az Üjt. 160. § (4) bekezdése szerint járó 3 havi átlagilletményt, valamint az Üjt. 165/J. § (5) bekezdése szerinti 12 havi átlagilletményt fizetett meg. Ezen összegek a felperes által elmaradt jövedelemként követelt összegből levonandóak. A bírák és az ügyészek szolgálati viszonya tekintetében egységes szabályozás érvényesül, ezért a jelen esetben is figyelemmel kell lenni a 2013. évi XX. törvénnyel bevezetett 2011. évi CLXII. törvény (Bjt.) 232/J. §-ának (5) és (6) bekezdésére, melyek szerint ha a bíróság az átalánykártérítés megfizetése előtt a járulékos kérdésekben jogerős ítéletet hozott, az átalánykártérítés összegébe a jogerős ítélettel megállapított kártérítés összegét be kell számítani.

A másodfokú bíróság ítélete megalapozatlan, és a felperest indokolatlan előnyhöz is juttatja az állásukba való visszahelyezést választó ügyészekhez képest, mert esetükben a szolgálati viszony helyreállítása folytán nem történt adó- és járulékmentes kifizetés, továbbá az elmaradt illetményüket kellett megtéríteni.

A felperes nem bizonyított olyan tényeket, amelyek alapján az alperes magatartásával okozati összefüggésben a megtérítetteken kívül további vagyoni károsodása megállapítható lenne.

Az alperes egyetért az elsőfokú bíróság megállapításával, miszerint az állam jogalkotásával okozott kár körében kellene vizsgáldni, de nem a munkaügyi per keretei között. Az alperes ugyanis a vonatkozó hatályos jogszabályi előírások betartásával szüntette meg a felperes ügyészségi szolgálati viszonyát, a kárt pedig az alkalmazandó jogszabályok változása okozta.

A felperes a módosított felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában történő fenntartását kérte. Hivatkozása szerint az alperes a kárfelelősség alól nem mentesülhet, mert a felmentés sosem esik a munkáltató ellenőrzési körén kívül. Az elmaradt jövedelem számításánál nem kellett figyelembe venni a 12 havi átlagilletménynek megfelelő összeget, mert ez nem vagyoni jellegű kártérítésként funkcionál. Alaptalanul kéri az alperes a Bjt. szabályainak analóg alkalmazását.

Alaptalan továbbá az állam jogalkotással okozott kárfelelősségére való hivatkozás is, az irányelv ugyanis a jogalkalmazókra is irányadó, mint az Európai Unió általánosan kötelező szabálya az

Alaptörvény E. cikk (3) bekezdése szerint.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdés alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem alapos.

A Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (2) bekezdés alapján csak a felülvizsgálati kérelem és a csatlakozó felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálhatja felül.

A felülvizsgálati kérelemmel nem volt támadott a 6.409.708 forint illetmény és 300.000 forint cafeteria juttatáson felül igényelt keresetet elutasító elsőfokú ítéleti rendelkezést helybenhagyó jogerős döntés, ezért ezt a Kúria nem érintette.

Az alperes felülvizsgálati kérelme a jogerős ítélet hatályon kívül helyezésével az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Jogszabályhellyel alátámasztott jogi érvelést azonban nem tartalmazott a kérelem a felmentés jogellenességét megállapító és a felperes ügyészszégi szolgálati jogviszonya megszűnésének időpontját rögzítő jogerős ítéleti rendelkezéssel szemben. Ezért a Kúria érdemben e rendelkezésekkel nem foglalkozhatott, mert csak a jogszabálynak megfelelő [Pp. 272. § (2) bekezdés] felülvizsgálati előadások alapján vizsgálhatta a jogerős ítéletet (BH.1995.99/2.). Ezért e rendelkezések vonatkozásában a Pp. 275. § (3) bekezdés alapján a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.

Az alperes jogszabálysértésként az Üjt. 165/J. § (5) bekezdése, és a régi Mt. 177. § (1) bekezdése megsértésére hivatkozott. Így a felülvizsgálati eljárásban ez volt a vizsgálat tárgyává tehető.

A felülvizsgálati eljárásban nem volt vitatott, hogy a jelen jogvitában a 2013. évi XX. törvény rendelkezései az irányadóak, továbbá hogy az Üjt. 165/J. § (5) bekezdése alapján járó 12 havi illetménynek megfelelő átalánykártérítés vagyoni és nem vagyoni károk megtérítésére is szolgál, valamint hogy a felperes a 12 havi illetményt meghaladóan felmerülő vagyoni kárai megtérítését kérheti. A Kúriának tehát arról kellett döntenie, hogy a felperesnek van-e 12 havi illetményét meghaladóan vagyoni kára, továbbá, hogy annak számításánál a régi Mt. 177. § (1) bekezdését jogszerűen alkalmazták-e.

A fentiek alapján a Kúriának abból kellett kiindulni, hogy a 12 havi illetménynek megfelelő átalánytérítés vagyoni és nem vagyoni hátrányok ellentételezésére szolgál. A felperes nem vagyoni kártérítésként 2,5 millió forint megfizetését kérte. Ezért a másodfokú bíróság jogellenesen állapította meg, hogy a 12 havi illetmény szerinti átalánykártérítés teljes egészében a nem vagyoni hátrányok kompenzálására szolgált, és ezért a felperes ezt meghaladóan igényelt vagyoni kára a 12 havi illetmény összegén felül jelentkezik. Felülvizsgálati kérelem hiányában az már nem volt vizsgálható, hogy a felperes az általa keresettel érvényesített 2,5 millió forint nem vagyoni kártérítésre jogosult volt-e, avagy sem. Azt kellett ebből következően vizsgálni, hogy a 12 havi illetmény összegével a nem vagyoni hátrányok kompenzálásaként kért 2,5 millió forintot meghaladóan

ellentételezésre került-e a felperes vagyoni kára, mivel az Üjt. 165/J. § (5) bekezdése alapján csak az ezt meghaladó vagyoni kár megtérítésére tarthat igényt.

A jogerős ítélet irányadó megállapítása szerint a felperes ügyészégi szolgálati viszonya a másodfokú ítélet jogerőre emelkedésével, azaz 2014. június 16-ával szűnt meg. A felperes az alperestől illetményre és egyéb járandóságra ezen időpontig lett volna jogosult a jogellenes felmentés hiányában. Az alperes által sem vitatottan a jogellenes felmentés jogkövetkezményeit a 2013. évi XX. törvény teljes körűen rendezte, az ügyészi felső korhatár elérése miatt felmentett felperes esetében. A felperes tehát az e törvénnyel bevezetett Üjt. 165/J. § (5) bekezdésében foglalt jogkövetkezményekre tarthatott jogszerűen igényt. A 12 havi illetményét meghaladó vagyoni kárként (többek között) az elmaradt illetménye és az elmaradt cafeteria juttatása megfizetését kérte. A munkáltató jogellenes intézkedése folytán azonban ezen összegek kártérítésként, mint elmaradt jövedelmek illethetik meg. Az Üjt. 105. § szerint az ügyészégnek az ügyésszel szemben az ügyészi szolgálati viszonyból eredő kártérítési felelősségére és a kártérítés iránti igény érvényesítésének rendjére a Munka törvénykönyvének a munkáltató kártérítési felelősségére vonatkozó szabályait kell megfelelően alkalmazni.

A Munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény hatályba lépésével összefüggő átmeneti rendelkezésekről és törvénymódosításokról szóló 2012. évi LXXXVI. törvény (Mth.) 7. §-a szerint a kártérítési felelősségre a károkozó magatartás (esemény), ha ennek időpontja nem állapítható meg, a kár bekövetkezésének időpontjában hatályos rendelkezések az irányadók. Az alperes részéről a károkozó magatartás a jogellenes felmentés közlése volt, amely 2012. június 8-án történt, így az akkor hatályos régi Mt. kártérítési felelősségre vonatkozó 177. § (1) bekezdése az irányadó, ennek alkalmazása jogszerűen történt a törvényszék részéről. Meg kell tehát téríteni a felperesnek az elmaradt jövedelmét, amelyet a törvényszék a 2013. január 1-jétől 2014. június 16-áig terjedő időszakra járó bruttó illetmény és bruttósított nyugdíj különbözetként, valamint az elmaradt cafeteria juttatásként jogszerűen állapított meg [az Mt. 178. § (1) bekezdés alapján] 6.409.708 forint és 300.000 forint összegben.

Jogszabálysértően kötelezte azonban ennek megfizetésére az alperest. A felperes részére ugyanis 12 havi illetményként 9.868.320 forintot fizettek ki (15. sorszámú irat). Ezen összeg meghaladja a felperes által igényelt 2,5 millió forint nem vagyoni kártérítés valamint az általa (felülvizsgálat hiányában) nem vitatott, a másodfokú bíróság által megállapított 6.409.708 forint elmaradt illetménykülönbözet és 300.000 forint cafeteria juttatás együttes összegét. Így a felperesnek nincs az Üjt. 165/J. § (5) bekezdésében foglalt 12 havi illetményt meghaladóan keletkezett bizonyított vagyoni kára, amelyet az alperes megfizetni tartozna.

Az alperes alaptalanul hivatkozott a Bjt. szabályainak az

alkalmazhatóságára, mivel a 2013. évi XX. törvény az ügyészek vonatkozásában konkrétan meghatározta az e törvénnyel hatályon kívül helyezett Üjt. 160. § alapján a rá irányadó öregségi nyugdíjkorlát betöltése miatt felmentett ügyészek esetében irányadó rendelkezéseket (Üjt. 165/J. §). Ugyancsak alaptalan az indokolatlan előnyben részesítésre vonatkozó érvelése is a felülvizsgálati kérelemnek tekintettel arra, hogy az Üjt. 165/J. § (2) bekezdése és az (5) bekezdése eltérő jogi tényeken alapul. E jogszabály az ügyész nyilatkozatától teszi függővé, hogy milyen jogkövetkezményt kell alkalmazni.

Jelen munkaügyi jogvita keretein kívül esik az állam jogalkotásával kapcsolatban keletkezett kár megtérítésére vonatkozó igény. A felperessel közölt jogellenes felmentés jogkövetkezményeként a 2013. évi XX. törvény rendelkezései alapján az Üjt. 165/J. (5) bekezdése rendelte el, hogy az alperes a 12 havi illetmény összegét meghaladó vagyoni kárt is köteles megtéríteni. Így a jelen munkaügyi perben ezen rendelkezések az irányadóak.

A fentiekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletnek a felülvizsgálati kérelemmel érintett rendelkezései közül az elmaradt illetmény és cafeteria juttatás megfizetésére kötelező rendelkezését a Pp. 275. § (4) bekezdés alapján hatályon kívül helyezte, és e körben a felperes keresetét elutasító elsőfokú ítéleti rendelkezést helybenhagyta.

A felperes első-, másodfokon túlnyomórészt, míg a felülvizsgálati eljárásban teljes mértékben pervesztes lett, ezért első- és másodfokon a Pp. 81. § (1) bekezdés, a felülvizsgálati eljárásban pedig a 78. § (1) bekezdés alapján köteles a pernyertes alperes költségei megfizetésére.

A felperes a pervesztességére tekintettel köteles az első-, másodfokú és felülvizsgálati eljárási illetéket viselni a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdés alapján. A pertárgyértéket a Kúria a Pp. 24. § (2) bekezdés b) pontja első fordulatára tekintettel, mivel a jogviszony fennállta volt a vitás, az egy évi átlagkereset, továbbá a munkaviszony megszüntetése jogkövetkezményein túl (elmaradt illetmény, végkielégítés, felmentési bér) érvényesített egyéb járandóság (cafeteria) és a nem vagyoni kártérítés együttes összegében, azaz 9.868.320 Ft + 300.000 Ft + 2.500.000 Ft = 12.668.320 forintban állapította meg első- és másodfokon, míg a felülvizsgálati eljárásban a felülvizsgálattal érintett kárösszegben, azaz 6.709.708 forintban. Az illeték összegét első fokon az Itv. 42. § (1) bekezdés a) pontjában foglalt 6 %, másodfokon 46. § (1) bekezdésben foglalt 8 %, a felülvizsgálati eljárásban pedig az 50. § (1) bekezdésben foglalt 10 %-os mértékben állapította meg, mindösszesen 2.444.600 forint összegben azzal, hogy amennyiben a felperes az általa fellebbezési eljárási illetékként előzetesen lerótt 2.500.000 forint visszatérítését a jogerős ítéletben foglaltak szerint még nem kérte, akkor az Itv. 80. § (1) bekezdés i) pontja alapján 55.400 forint illeték visszatérítését igényelheti az elsőfokú bíróságnál,

és az illetékes adóhatóságnál.

Budapest, 2015. április 8.

Dr. Hajdu Edit s.k. a tanács elnöke, előadó bíró

**Dr. Tallián Blanka s.k. bíró, Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna
s.k. bíró**

A kiadmány hiteléül:

Nné

tisztviselő